

[Helge Larsen.]

allerede er fremhævet flere gange under debatten i dag, at denne tilbagebetalingspligt langtfra er sket fyldest. Det skyldes ikke alene, at det i mange tilfælde ville være en urimelig belastning af den pågældende, hvis tilbagebetalingspligten fuldt ud skulle gennemføres; det kunne modvirke det hensyn, som må være det dominerende, at hjælpe den pågældende til at klare sig selv. Det skyldes også i betydelig udstrækning, at der er vedtaget en lang række love, hvor man har eftergivet modtageren kommunehjælp og fattighjælp. Det gjorde man ved grundlovens jubilæum i 1949, ved den nye grundlov i 1953, i anledning af tronfølgerens 18 års fødselsdag og i anledning af kongeparrets sølvbryllup.

Som forslaget er formuleret, er tilbagebetalingspligten bevaret i de tilfælde, hvor man kan sige at der er tale om selvforskyldt nød. Det finder jeg rimeligt og rigtigt, men jeg vil gerne føje til, at der også i loven er adgang til i disse tilfælde at fravige tilbagebetalingspligten, og det vil være rimeligt med denne adgang, fordi i mange tilfælde betyder en effektivisering af pligten til at tilbagebetale, at den, som har været ude i vanskeligheder og er kommet i gang igen, vil blive hæmmet i denne fremgang, måske oven i købet vil blive bragt i en situation, hvor vedkommende vil blive nødt til at vende tilbage til offentlig hjælp.

Der er et område vedrørende tilbagebetalingspligten, som vi gerne vil stille den højtærede socialminister et spørgsmål om. Det er det problem, der knytter sig til inddrivelsen af forskudsvis erlagte bidrag. Der er i bemærkningerne til lovforslaget — jeg husker ikke hvilken paragraf — en bemærkning om, at man i justitsministeriet forbereder en skærpet fremgangsmåde over for inddrivelsen af disse forskudsvis erlagte bidrag. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, hvor langt man er kommet med disse skærpede regler, og om der vil være mulighed for, at vi i det udvalg, der nu skal behandle lovforslaget, kan få anledning til at gøre os bekendt med disse bestemmelser. Jeg finder, at en skærpet fremgangsmåde over for inddrivelsen af de forskudsvis erlagte bidrag er på sin plads.

Til spørgsmålet om ophævelsen af bestemmelserne om tab af valgret skal jeg

ikke knytte mange bemærkninger. Jeg tror det er rigtigt, som det er sagt her i dag, at tiden er løbet fra denne bestemmelse, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Asger Jensen i, at den næppe har den forebyggende virkning, som man tidligere antog. Det ærede medlem hr. Mørk var inde på den tanke, at man skulle lade denne bestemmelse træde i kraft allerede forud for kommunevalgene i 1962, men det forekommer mig at være mest praktisk og mest i overensstemmelse med forenklingsbestemmelserne, at alle lovens bestemmelser træder i kraft på samme tid; det er formentlig det letteste og det mest praktiske for administrationen. I øvrigt giver jeg naturligvis gerne tilslutning til den forenkling af hele lovgivningen, som lovforslaget er udtryk for.

Jeg vil i denne forbindelse gerne knytte et par bemærkninger til enkelte paragraffer. Det forekommer mig, at der måtte kunne gennemføres en yderligere forenkling af refusionsbestemmelserne ved at sammenarbejde § 108 om statsrefusion og § 109 om refusion fra den fælleskommunale udlyningsfond. I realiteten er det jo staten, der betaler begge former for refusion.

Det ærede medlem hr. Søren Andersen nævnte den mulighed, at man også ophævede begrebet „retlig opholdskommune“ og altså egentlig kun beholdt begrebet „faktisk opholdskommune“. Man er jo allerede gået så vidt i forenklingen, at man har ophævet det, som, så vidt jeg har forstået, har givet anledning til meget administrativt besvær i kommunerne, bestemmelsen om forsørgelsessted, og kunne man gå et skridt videre i den retning, som det ærede medlem hr. Søren Andersen her nævnte, så er jeg rede til at drøfte det. Jeg er ikke i stand til at overse konsekvenserne af det, men jeg vil gerne være med til at få det undersøgt i udvalget og se, om en sådan yderligere forenkling er mulig.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen var inde på, at man helt skulle stryge bestemmelserne om bidrag til børn under sær-forsorg. Det ville naturligvis også være en forenkling. Jeg vil gerne være med til at se på denne bestemmelse, men også her gælder jo, at man må overveje, hvilke økonomiske konsekvenser det vil få kommunerne imellem og staten og kommunerne imellem.